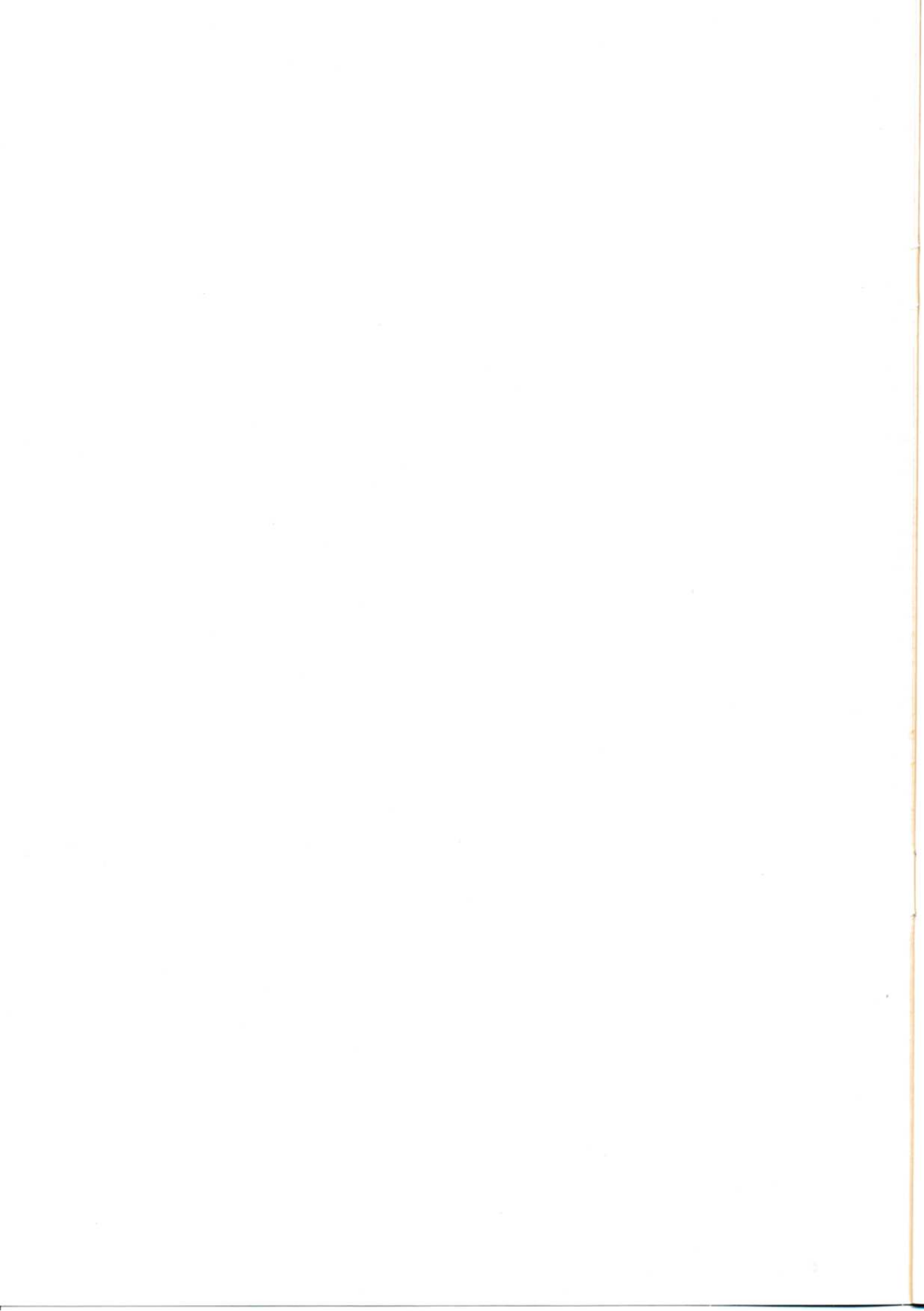

POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO

KARJALAN JÄÄKÄRI

KARJALAN JÄÄKÄRI 3

Karjalan Jääkäripataljoonan,
Jääkäripataljoonan Killan lehti

Irtonumeron hinta 3 mk

”

Vastaava toimittaja:

A. Taskinen

Talous/Ilmoitukset:

T. Tenhonen

Joensuu

Postisiirtotili Ku 75010-1

Karjalan Jääkäripataljoonan Kilta,

Joensuu

Sepänkatu 13 A 4

puh. 25 826

Painettu:

Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy

Joensuu — 1970

»Jälkipolvi, seiso tässä omalla pohjallasi, äläkä luota vieraaseen apuun».

Nämä sanat ovat Suomenlinnan rakentajan, sotamarsalkka Augustin Ehrensvärdin. Ehken ne ovat nykypolvesta kuuluneet, mutta ne ovat päteet vuosisatoja aina tähän päivään saakka ja pätevät varmasti paljon vielä eteenkin päin. Nämä sanat lausui III/JR 9:n illanvietossa se valkohapsinen yli 70-vuotias ilomantsilainen soturi, joka oli valmis tätä maata puolustamaan, vaikka elämä oli jo enemmän iltapuolella kuin sen aamussa. Hän oli tynni, hiljainen vanhus, ei teoillaan kerskaileva, vaan pikemminkin vaatimattomasti aina totesi: »Tuo kavერი se oli kova mies ja tuo kavერი se tarvitsisi apua». Heitä samanlaisia oli siellä 300 yhdestä pataljoonasta, kaikki elossa olevat olivat tulleet Ilomantsinkorvesta muistelemaan menneitä kovia päiviä, jotka olivat useimpaan heistä jättäneet henkisiä ja ruumiillisia arpia, Eivät he rähjänneet, eivätkä valittaneet vaivojaan kuten on tapana nykypäivinä. Herää kysymys, onko nämä hiljaiset miehet unohdettu taholleen, onko heidät unohdettu työnsä tehtyään.

Nämä soturin olivat seisseet ase kädessä vuosia ja sen jälkeen asettuivat kotiseudulleen, eivätkä olleet turvautuneet vieraan apuun. Ei kestä enää kauan, kun heitä ei ole näillä Karjalan kunnilla. Sen jälkeen siellä ei ole ketään, ellei nuoripolvi tajua, että on parempi turvautua oman kuin vieraan apuun. Onhan tunnettua, että mm. Pohjois-Karjalasta muuttaa nuoria jatkuvasti Ruotsiin »helpoille päville». Metsätöihinkään ei tahdo löytyä enää miehiä. Terveestä karjalaisesta nuorisosta käydään kauppaa vieraan työmieheksi. Onko pojasta polvi huonontunut Pelkääkö se vaikeuksia ja työtä omassa maassaan Tämä on haaste nuorisolle, jonka kasvatus on ehken unohdettu ristiriitaisuuksien maailmassa. Ehkäpä kodit ja koulutkin ovat laiminlyöneet tehtävänsä kasvattajina?

Ilmeistä on, että tämä muuttoliike ja muukin vieraan apuun turvautuminen on ohimenevä ja osan nykynuorisoa käsittävä aaltoliike, joka kuuluu kehitykseen ja ajankuvaan. On todennäköistä, että kun nuori polvi on joskus vanhaa polvea ja sille tulee vastuuta, sen ajatukset muuttuvat. Mutta kuitenkin, sitä ennen meidän velvollisuutemme on toimia siltana ja välittää tuon harmaahapsisen soturin useasti toistetut, vakavat ja kokemusperäiset sanat nuorisolle: »Jälkipolvi, seiso tässä omalla pohjallasi, äläkä luota vieraaseen apuun».

A T

Karjalan Jääkäripataljoonan vuosipäivänä

Vuosipäivämme perinnetapahtuma on Narvan taistelu, joka käytiin 20. 11. 1700. Venäläisten 32 900 miehen vahvuisten joukkojen johtajana oli Cryn herttua. Kaarle XII johti itse 10 500 miehen vahvuisia ruotsalaisia joukkoja. Taistelu tapahtui vaikeissa olosuhteissa, lumipyry mm:ssa rajoitti näkyvyyden vähäiseksi ja vaikeutti joukkojen johtamista ja koossa pysymistä.

Nuoren 18-vuotiaan Kaarle-kuninkaan hyökkäyssuunnitelma perustui kummallakin hyökkäyssiivellä suoritettavaan läpimurtoon ja asemien vyörytykseen, ratsuväkireservin taitavaan käyttöön sekä tykistön keskittämiseen kahteen ryhmään ampumaan sisäänmurtokohtia.

Venäläisten armeija oli aika lailla passiivinen Kaarlen lähes työssä Narvaa. Viivyttämään määrätty ratsuväkijoukkokin epäonnistui tehtävässään. Taistelusuunnitelma perustui linnoitettujen asemien puolustamiseen sekä ratsuväkireservin toimintaanpanoon. Venäläiset totesivat hyökkääjän, sakeasta lumipyrystä johtuen, vasta 30 askeleen päässä ja heidän torjuntatulensa jäi tehottomaksi.

Narvan taistelussa tasoittivat sekä miesten että aseiden laadullinen paremmuus voimasuhteita Kaarle XII eduksi. Venäläiset eivät myöskään luottaneet johtajinaan olleisiin ulkolaisiin upseereihin.

Taistelusta on historioitsija tehnyt mm:ssa seuraavat johtopäätökset.

- Kaarlen armeija osasi sopeuttaa taktiikkansa tilanteen vaatimusten mukaisesti.
- Voimat jaettiin oman tehtävänsä saaneisiin taisteluryhmiin.
- Eri aselajien yhteistoiminnan taisivat kaarlelaiset paremmin kuin vastustaja.
- Taisteluhengellä ja johtajan ominaisuuksilla oli jo tuolloin tärkeä merkitys.

Vaikka taistelusta onkin kulunut 270 vuotta ja vaikka sodankäyntitapa, varusteet ja aseistus ovat täysin muuttuneet, on esitetyissä johtopäätöksissä tekijöitä, jotka tänäkin päivänä on meidän jääkärien hyvä muistaa.

Joustavuus, sopeutuminen nopeisiin tilannemuutoksiin, painopisteellinen joukkojen käyttö, jalkaväen ja sitä tukevien aselajien yhteistoiminta, johtajien — alimmasta ylimpään — taito sekä tahto ja henki vievät niin rauhan ajan koulutuksessa kuin taistelukentälläkin hyviin tuloksiin.

Tervehdin tänään Karjalan Jääkäripataljoonan vuosipäivänä erityisesti teitä nuoret jääkärit sekä teitä kantahenkilöstöön ja siivilityöntekijöihin kuuluvat.

Perinnejoukkomme veteraanit ja työmme tukijat tavoittakoon myös tervehdykseni. Olemme kiitollisia osoittamastanne ystävällisyydestä.

Pataljoonan komentaja

Everstiluutnantti
U Huhtanen

Ei se kaveri kai ollut tällä padolla ajatellut mitään, ehkä vain kokeeksi ja asian kaunistukseksi sen tehnyt. Puron pohjan mutaa hakkaa se pyrstöllään, hännällään tiivisteeksi. Tässä vesi virtaa yli.

Ei mikään ole niin viisas kuin ihminen – paitsi majava

Kerran kesällä — ei siitä ole kovinkaan monta vuotta — kävelin yhden yön ja aamun Patvinsuota Ilomantsin—Pielisjärven rajamailla, kävelin niinkuin joutilas kävelee mitään etsimättä ja katsellen vain sitä, mitä eteen tulee. — Ilomantsin pohjoiskulmilla on kuulu ja komea Koitere, paripeninkulmainen saarekas ulappa. Pohjoisesta Pielisjärven puolelta laskee siihen Suomi, Nälämä ja Hiidenjoki. Näiden kolmen vaiheilla on Patvi noin 50 km² laaja, paljolti autio, avata ja omalaatuinen suo, rauhoitettu, erikoisten eläinten syrjäinen asumamaa. Sitä suota siis sen yön astuin sinne tänne, kerran niinkin kokeeksi kuulaassa erämaan kesäisessä yössä.

Enkä siis varsinaisesti etsinyt mitään, tai jos jotain etsin niin vain sitä rauhaa ja erämaisia näkyjä, mitä niin näkee. Siellä sitten Nälämän latvoilla satuin pahki kauas aavalle mustana ja korkeana pohottavaan majavanpesään.

Puro luikerteli niillä main kahden lähes silmänkantamatoman suolakeuden välissä. Sen reunoja kaartivat koivurivit. Oli kuin olisi ollut Lapissa. — Oli rauha maassa, hiljaista. Mustan pesän asukasta ei näkynyt, ei kuulunut. An-

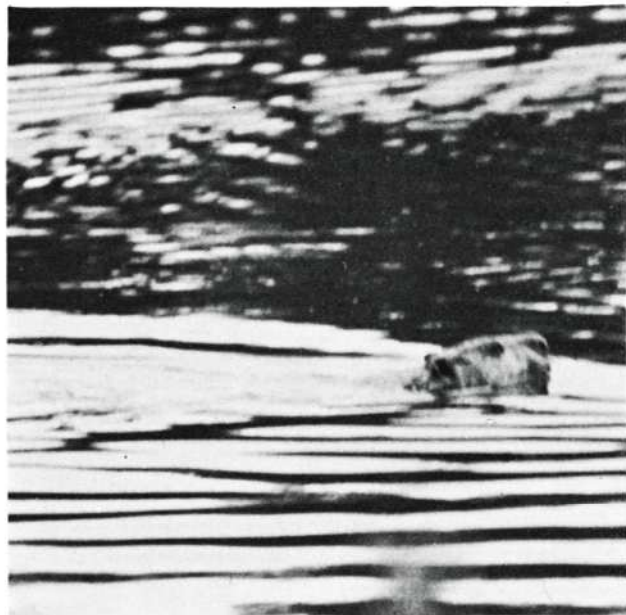
noin rauhan jäädä ja astelin ohii.

Toisen kerran, vain viikko pari myöhemmin, olin siellä jälleen. Se Patvi nääs kiehtoi. Sillä kertaa meitä oli kolme. Olimme ajaneet moottorilla yli Koitereen. Toiset olivat menneet verkoille ja minä sinne soille.

Jos jokaisen erätarinan aiheena pitäisi olla saatu saalis, ammuttu tai muuten otettu, ei tätä olisi kannattanut hakata kokoon. En minä silläkään kerralla mitään saanut, en edes ajatellut sellaista. Sainpahan vain kintut kipeiksi ja vaatteet hikeen. Tai sainko? — on niin perin erilaista aina se »saatu», tämä tai tuo, kaikki miehiä myöten. Eräällä pikku Imella makasin silloin rantarisukossa tuntikausia odotellen, että herra — tai liekö ollut rouva — joka väliin kuin saukko pinnan alla, väliin pää pinnalla kuin hylkeellä ja väliin leveällä rasvaisella hännällään vettä paukahtaen iskien kuin mies näytteli temppujaan mutta ei tullut lähelleni, ei edes niille main, vain toisella laittaa lampea porskutteli. Minulla oli hänen varaltaan kamera pitkin objektiivineen valmiina, mutta ei hän tullut. Ei tullut! — sain katsella vain kaukaa. — Sen sieltä sain.

2
3 4

2 Pesä. Siellä on huoneisto sisällä ja sieltä veden alainen uloskäynti. Se tulee ja menee siis kotiinsa salaa.

3 Jossakin on pato ja täällä huljuua vesi. On kuitenkin vielä kesä eikä patoa tarvita koko mitassaan. Veden alle jää siis tuoretta puuta ja ruohoa talven ajan ravinnoksi.

4 Itse hän. En ole saanut hänestä oikeastaan koskaan tämän parempaa potrettia vaikka tunteja on kulunut odotuksessa että hän edes hiukan pysähtyisi ja tulisi poseeraamaan.

Sen sijaan tapasin eräältä puron mutkan rinteeltä mahtavan kaatuneen puun. Se oli haapa, majavan puu. Oksat purtu pois ja viety. Mutta kanto! — Joskus aikaisemminkin olin saman tyylisiä kantoja tavannut: — tuuman, parin levyisiä jyrsinhampaan jälkiä, purtu ympäri puun ja puu nurin. Mutta tämä! — toista kyynärrä halkaisijaltaan! Jättiläinen jättiläisten käsissä. Lähellä oli pienin välein purossa pikku patoja, mutta vain ylin niistä oli sellainen, että se oli todella veden pysäyttänyt, muodostanut lammen, ja sen lammen rannalla olin minäkin risukossa asukasta kiikaroinut.

Myöhemmin aamuyöllä samalla reissulla seisoin sitten Koitereen rantahiekalla keitellen kahvia. Tuuli ja satoi. Kaverit nostivat jossakin verkkojaan. Silloin siinä tuulessa ja aallokossa näkyi äkkiä ruskea, karvainen pää. Se ui pitkin rantaa, keinui, vilkuili minua. Tempaisin kamerani. Mutta kaukana, kovin kaukana oli, ja satoikin sekä oli aamuhämärä. Sai uida. Minä katselin.

Se on hauska, salaperäinen veikko tämä patoinsinööri. Joskus muulloinkin olen sitä tavannut. Ja aina nostan hengessäni sille tuttavun kunnioittavasti hattua, ja nostanpa, en vain hengessäni, nostan vihreätä joskus ammojin Jyväskylässä tehtyä monien sateitten ja tuulien kaunistamaa ja patinoimaa aito-italialaista erähattuani, mikä minulle kerran myytiin Helsingissä sen lajin viimeisenä koko maassa, nostan ja lausun tervehdykseni niinkuin kunnon »väärteille» tavatessa sopii. Ystäviä erämaissa on niin monia ja monenlaisia.

Tämä verraton veikko metsästettiin meiltä Suomessa sukupuolettoin joskus 1880-luvulla. Muutamia vuosikymmeniä sitten tuotiin Atlantin takaa tänne uusi kanta, ja sen jälkeläiset täällä nyt purevat haapaa, rakentavat patoja puroihin kuin parhaat yliopiston käyneet ja ovat metsänhoitajien ja maanomistajien kiusana. Padoillaan nostavat ne vettä, »säännöstelevät» kohtapa asiallisemmin kuin nykyajan inhimilliset vesiherrat, soistavat metsiä, mutta tekevät sen kaiken, eivät pahuuttaan, vaan vain voidakseen sinne talviksi jäätyvän pinnan alle saada jäätymättömän ruokavarastonsa piiloon. Ja purat sen padon tänään, purat tai räjäytät, ensi yönä korjaa se kaiken; turha siinä on ihmisen taistella. Se yhtä viisas kuin...! Ja se tietää olevansa rauhoitettu. Kuka-pa insinöörin ampuisi.

Nostakaamme mekin vain hattua — vertaisellemme.

Jouko Kauko

Joulukuun 1969. YK:n pääsihteerin edustaja Kyproksessa, mr Osvrio Tafall esittää YK:n kiitokset kenr A E Martolalle hänen lähtöparaatissaan

Majuri A Laine: Yhdistyneiden Kansakuntien Suomen pataljoonan Kyproksessa

Suomalainen rauhanturvajoukko on osallistunut YK:n rauhanturvaamistehtäviin Kyproksessa jo yli kuuden vuoden ajan. Tämän hetken tapahtumat maapallolla ovat jättäneet Kyproksen kriisin uutispalstoilla vain silloin tällöin näkyvän lyhyen maininnan varaan. Kriisi on edelleen olemassa, joskaan ei niin »tulenarkana» kuin alkaessaan jouluna 1963.

Lyhyt maininta kriisin synnystä lienee näin ollen paikallaan. Kyproksen tasavalta itsenäistyi 1959. Kansan muodostaa pääasiallisesti kaksi väestöryhmää, kreikkalaiskatoliset kyproksenkreikkalaiset (80 %) ja muhamettilaiset kyproksenturkkilaiset (18 %). Eritoten uskonnot ovat vaikuttaneet siihen, että väestöryhmät ovat vuosisatoja pysyneet rodullisesti puhtaina. Seka-avioliitot ovat mahdottomia. Vain kaupungeissa ja eräissä osissa valakuntaa on vähemmistöryhmällä omia asuma-alueita. Kokonaisuutena tarkastellen väestöryhmät asuvat ja omistavat maata sekaisin. Kyproksenturkkilaiset ovat pienempänä väestöryhmänä joutuneet, näin he itse selittävät, syrjinnän kohteeksi jo usean vuosisadan ajan. Kriisi ei siis ole yksistään 1960-luvun ongelma.

Kyproksen itsenäistyttyä kiista hyväksytyyn hallitusmuodon oikeudenmukaisuudesta johti avoimeen poliittiseen riitaan leimahtaen 23. 12. 1963 illalla kahdessa kaupungissa samanaikaisesti aseelliseksi taisteluksi kummankin osapuolen aseellisten järjestöjen kesken. Hallituksen vähäiset joukot jakaantuivat kahtia kyproksenkreikkalaisen kansalliskaartin ja kyproksenturkkilaisen vapaustaistelijajärjestön riveihin.

Kansalliskaartin johto, sissikenraali Grivas, ajoi poliittisena tavoitteena Kyproksen liittämistä Kreikkaan, vastapuolen sijaan jakoa kahteen Kyprokseen. Emämailla on saarella hallitusmuodon sallimat joukot, pataljoona kummallakin. Tämä aiheutti vaaran sodan syntymisestä Kreikan ja Turkin välille itäisellä Välimerellä.

Selkkaus saatettiin 1964 alussa YK:n turvallisuusneuvoston käsiteltäväksi. Kyproksen hallitus suostui aseellisten YK:n rauhanturvajoukon lähettämiseen saarelle. Ensimmäiseksi käytettiin YK-joukkoina saarella englantilaisissa tukikohdassa olleita brittiläisjoukkoja. Nämä joukot erottivat osapulten aseelliset joukot toisistaan ryhmittymällä niiden

Suomalainen YK-jääkäri ja Englannin Kuninkaallisten ilmavoimien helikopteri. Jääkärit saavat helikopterikuljetuskoulutuksen YK-joukoissa

Suomen YK-pataljoonan releasema korkealla Kyrenian vuoristossa

väliin. Näin syntyi pääkaupunkiin Nikosiaan osapuolen asuma-alueen väliin kuuluisa Vihreä linja, joka on edelleen olemassa.

Huhtikuussa 1964 ryhmittyi suomalainen pataljoona yhdessä tanskalaisen ja kanadalaisen pataljoonan kanssa polttopisteeseen Vihreälle linjalle ja pääkaupunkia ympäröivälle maaseudulle.

Suomen pataljoonan vahvuus oli tällöin yli 1 000 sotilasta. Joukko oli moottoroitu jääkäripataljoona, joka siirtyessään polkupyörämarssien toiminta-alueelle herätti ihmetyksen sekaista ihailua paikallisessa väestössä. Ensimmäisten kuukausien aikana jääkärit joutuivat puuttumaan joka päivä välikohtauksiin. Milloin oli kyseessä tulitaistelun lopettaminen, milloin oli purettava osapuolten uusia asemia tai täytettävä poteroita. Nämä tehtävät suomalaiset johtajat ja heidän miehensä suorittivat epäroimattä ja päättäväisyydellä, jonka tuloksena tulenarka alue rauhoitettiin pysyväisesti. Suomen pataljoonan alueella juuri sijaitseva alue, jossa aseellinen toiminta alkoi. Sen aikaisten johtajien nimet ovat vielä hyvin muistissa molemmiin puolin demarkaatiolinjaa. YK-joukko asuu osapuolten asemien välissä, ja näin jo olemassaolollaan estää välikohtaukset. Majoituspaikkoina ovat »tuli-alueelta» paenneiden asukkaiden talot, jotka hallitus on luovuttanut YK-joukkojen käyttöön.

Vuoden 1964 olosuhteet rahoitettiin siinä määrin, että vuoden vaihtuessa voitiin suorittaa ensimmäiset joukkojen määrän supistukset. Supistuksia on sittemmin voitu edelleen toteuttaa valvontatarpeen vähentyessä. Tällä hetkellä Suomen YK-pataljoonan vahvuus on enää vajaa 300 sotilasta. Samalla on suoritettu uudelleen ryhmittäminen, jolloin suomalaisetkin siirrettiin uudelle vastuualueelle tämän vuoden alkupuolella.

Valvonta suoritetaan vartiopaikoilta tapahtuvana osapuolten toimintojen täyhystyksenä ja partiotiedustelulla tulenaroilla alueilla. Havaittaessa toimintaa, joka saattaisi aiheuttaa jännitystä osapuolten välillä alueesta vastuussa oleva YK-upseeri aloittaa tutkimukset ja neuvottelut asiassa ja pyrkii poistamaan tai keskeyttämään jännitystä aiheuttavan toiminnan. Tällaista toimintaa ovat kaikki osapuolten sotilaallista valmiutta demarkatiolinjan tuntumassa lisäävät toimenpiteet, kuten linnoittaminen tai vartiopaikkojen lisääminen.

Vartiopaikoilla valvontaa suorittavien jääkäreiden työ on yksitoikkoisuudessaan hyvin raskasta. Palvelusrytmi on:

kolme tuntia vartiossa ja kuudesta yhdeksään tuntiin vapaata. Jos vapaa on päivällä jääkäri osallistuu yksikön koulutusohjelman mukaisiin harjoituksiin 3—5 tuntiin päivässä. Ohjelmassa on ammuntoa jalkavaeäen aseilla, asutuskeskustaistelun harjoittelua, marsseja, kuntorataharjoittelua, sulkeisjärjestystä ja pallopelejä. Kerran viikossa on uintimatka Välimeren rantaan. Aikaisempina vuosina ammuttiin suuria taisteluammuntojakin Kyproksen hallituksen taisteluammunta-alueella.

Kolmen kuukauden jakson aikana voidaan YK-sotilaille myöntää vapaata palveluksesta yhdeksän vuorokautta, josta ajasta seitsemän vuorokautta saa käyttää matkailuun Kyproksen ulkopuolellakin. Tällöin voi matkustaa Egyptiin, Israeliin, Libanoniin tai vaikkapa Roomaan. Kreikkaan ja Turkkiin matkustaminen ei ole mahdollista ennen YK-palveluksen päättymistä. Lomailemalla keski-idän maissa voi avartaa näkemystään niin muinais- kuin uudemman ajan historiassa ja tutustua suomalaisista tavoista täysin poikkeaviin elintapoihin.

Oman vaihtelunsa palvelukseen antaa kanssakäyminen eri kansallisuutta olevien YK-sotilaiden kesken. Antoisimpia ovat vapaa-aikana tapahtuvat vierailut. Kielitaidosta johtuen tätä tapahtuu pääasiallisesti upseerien ja aliupeerien kesken. Komppanioiden upseerit ovat varsin usein epävirallistekin vierailujen muodossa yhteydessä osapuolten vastaaviin johtajiin. Luottamuksellisten ja ystävällisten suhteiden ylläpito on tärkeätä.

Kuultuessa osapuolten johtajien ja YK:n lausuntoja suomalaisten onnistumisesta rauhanturvaajina ne ovat olleet kiitettäviä, jopa eräissä oleellisissa yksityiskohdissa on onnistuttu muita paremminkin. Joskus on kuulunut uutisia tapahtuneista kommelluksista, lähinnä vapaahetkien viettoon liittyen, mutta ne eivät ole koskaan saattaneet pataljoonan rauhanturvaamistehtävän suoritusta kyseenalaiseksi. Sen sijaan kommelluksiin tai rikkomuksiin syyllistyneiden rauhanturvaajien kotimatka Suomeen on järjestynyt yhdessä vuorokaudessa. Näin tapahtuu arvoon ja virka-asemaan katsomatta.

Rauhanturvaamistehtävä tarjoaa suomalaiselle miehelle mielenkiintoisen, mutta kieltämättä usein yksitoikkoisen ja raskaan osan rauhan ylläpitäjänä vieraisissa olosuhteissa. Jos mies uskoo kestävänsä tiukan kurin alaisuuden, yksitoikkoisuuden, kovassa kuumuudessa tapahtuvan palveluksen ja kotiväestään erossa olon, on hän sopiva YK-sotilas.

JR 9. Killan toiminta Pohjois-Karjalassa

Urho Salpio:

1. Kiltatoiminnan kehitys ja periaatteet

Keväällä 1941 muodostettiin Kontiorantaan sijoitetusta 9. Prikaatista Jalkaväkirykmentti 9, joka yhtenä Kalpadivisioonan joukko-osastona osallistui jatkosodan 1941—44 taisteluihin Laatokan ja Itä-Karjalassa. Sodan päätyttyä kotiutettiin JR 9:n reserviläiset eri puolille maata, lähinnä Pohjois-Karjalaan, josta pääosa rykmentin miehistä oli lähtöisin. JR 9 onkin eräs KarJP:n perinnejoukko-osastoista.

Rauhan tulon jälkeen yhteydenpito aseveljien kesken oli satunnaista, mutta olosuhteiden vakiinnuttua järjestettiin 1950-luvun alkupuolelta lähtien yhteisiä tilaisuuksia eri paikkakunnilla. Halu auttaa puutteessa eläviä aseveljiä tuli koontumistilaisuuksissa voimakkaana esille. Joululahjapaketein ja vapaaehtoisin keräyksiin saaduilla varoilla voitiin avustaa joitakin aseveliperheitä. Yhteydenpidon parantamiseksi ja tukitoiminnan kehittämiseksi perustettiin Helsingissä 26. 11. 1963 JR 9 Kilta, joka rekisteröitiin 30. 1. 1968 nimellä JR 9 Kilta ry kotipaikkana Helsinki.

Sääntöjensä mukaisesti Kilta toimii yhdysseitienä JR 9:ssä ja sille alistetuissa joukoissa jatkosodassa palvelleiden välillä, vaalii rykmentin perinteitä, avustaa ja tukee vaikeuksiin joutuneita ensisijassa omia jäseniä, sotaveteraaneja ja heidän perheitään pitäen kiinteätä yhteyttä rykmentin perustamismaakunnassa toimiviin Karjalan Jääkäripataljoonaan ja sen Kiltaan, Pohjois-Karjalan Patteristoon ja Pohjois-Karjalan Rajavartiostoon. Toiminnassaan Kilta on yhteistyössä eri siviili-, sotaveteraani- ja rintamamiesjärjestöjen, yhteisöjen, kuntien ja seurakuntien kanssa. Poliittiseen toimintaan Kilta ei osallistu. Kiltatyössä ovat kaikki jäsenet samanarvoisia sotilas- ja siviiliarvoon katsomatta. Missään portaassa toimiva kiltalainen ei ole saanut palkkiota työstään eikä Kilta ole perinyt pakollisia jäsenyym. maksuja.

2. Killan jäsenoiminta

Killan jäsenoimintamuotoina ovat yhteydenpito jäsenistöön, kokoustilaisuuksien järjestäminen eri paikkakunnilla, yhteydenpito joukko-osastoihin, erikoisesti KarJP:hen ja sen Kiltaan ja Killan tukijoihin. Kiltaan on oikeutettu kuulumaan jokainen JR 9:ssä ja sille jatkosodan aikana alistetuissa joukoissa palvelut mies ja sotilaskotisisar. Killan jäsenluettelossa on tällä hetkellä yli 1 500 nimeä, heistä noin puolet asuu Pohjois-Karjalassa. Yhteyttä jäsenistöön Kilta pitää myös n. kerran vuodessa ilmestyvän jäsenistölle jaettavan tiedoituslehtensä välityksellä. Kilta järjestää myös vuosittain retkeilyjä eri tukikohteisiin ja varuskuntiin.

Asevelisiteiden kestävyden varmentajina on yhteistilaisuuksilla tärkeä sijansa. JR 9 kokoontui v. 1955 Joensuuhun 700 miehen vahvuisena ja 1960 oli Joensuussa koolla 500 rykmentissä taistellutta rintamamiestä. Koko Kalpa-divisioonan kokoontuessa Joensuussa v. 1962 oli läsnä JR 9:stä 450 miestä ja Kuopiossa v. 1966 452 aseveljeä. Rykmentin 25-vuotispäivää juhlistamassa Ilomantsissa v. 1966 oli koolla 200 miestä ja Kalpa-divisioonan juhlaan v. 1969 Joensuussa osallistui yli 700 kiltalaista.

Vuoden 1970 laajin yhteistilaisuus järjestettiin 12. 9. Ilomantsissa, jossa n. 300 Killan jäsentä oli koolla maanpuolustusjuhlassa Ilomantsin kansalaiskoululla. Juhlissa Kilta luovutti KarJP:lle JR 9:n marssin, jonka KarJP:n soittokunta esitti varsinaisena ensiesityksenä Pohjois-Karjalassa. Tilaisuus oli osana Killan johtoportaan ja kutsuvieraiden retkeilyllä 11.—13. 9., jonka aikana saatiin kuulla evl. Unto Huuhtasen esitelmä Puolustuslaitoksesta, tutustuttiin Killan tukikohteisiin Enossa, Ilomantsissa ja Kontiolahdella sekä retkeiltiin myös Möhkössä, Petkeljärvellä ja Oinassalmella, jossa taistelumuistomerille vapaudenkuusia istutettaessa lausuttin jälkipolvia velvoittavina sanat »Kasvakoot nämä kuuset suojaamaan tätä monumentaalista vapauden symbolia». KarJP:n Kilta avusti retkijärjestelyissä.

Vuonna 1971 kokoontuvat kiltalaiset Kalpa-divisioonan juhliin Kuopiossa.

Killan vuosikokous pidettiin 9. 10. Helsingissä, jossa oli runsaasti aseveljiä päättämässä Killan asioita. Kokouksessa Killan pitkäaikainen puheenjohtaja Pentti Veijola luopui työesteiden takia puheenjohtajan tehtävien hoidosta. Suurista ansioistaan Killan johdossa ja erikoisesti tukitoiminnan kehittämisessä kokous valitsi Veijolan Killan kunniapuheenjohtajaksi. Kiltaveljet kaikkialla maassamme ja erikoisesti Pohjois-Karjalassa yhtyvät Veijolalle esitettyihin tunnustussanoihin.

KarJP:n Killan JR 9:n osasto

KarJP:n Kilta ry perusti v. 1969 osaston JR 9:n miehiä varten huomioon ottaen, että KarJP:n perinnejoukko-osastojen jäsenet ovat oikeutettuja liittymään KarJP:n Kilta ry:n jäseniksi. Kuluvaan vuoteen aikana on 200 JR 9 Killan jäseniä liittynyt osastoon ja osaltaan tukenut KarJP:n Killan toimintaa. Jäseniksi liittyminen jatkuu. Kun JR 9 Killan jäsenistö huomattavasti pienenee ja toimintamahdollisuudet vähenevät, tapahtunee Killan liittyminen KarJP:n Kiltaan.

3. Killan tukitoiminta

Kilta tukee puutteessa elävien, lähinnä omien kiltaveljien asunto- ym. rakennustoimintaa, antaa aseveljille vaate-, jalkine-, ruoka- ym. tarvikkeapua, erilaista työ- ym. apua ja muistaa heitä joulupaketein. Kilta on säännöllisesti pyrkinyt mahdollisuuksiensa mukaan avustamaan KarJP:tä ja sen asevelvollisia pieneksi kiitokseksi siitä työavusta, jota KarJP: ja sen asevelvolliset ovat antaneet Killan rakennuskohteissa. Kilta ei ole rajoittanut tukitoimintaansa yksinomaan omaa jäsenistöään koskevaksi. Killan avustuskohteista on 1965—70 ollut 11 Killan ulkopuolista sotainvalidikohdetta.

Kilta pyrkii tukitoiminnassaan yhteistyöhön eri sosiaalista avustustoimintaa harjoittavien järjestöjen ja yhteisöjen kanssa. Killan jäsenet ovat jatkosodan rintamamiehiä, joista osan sotainvaliditeetti on yli 10 %, osan alle, onpa joukossa joku haavoittumattomana taisteluista selvinnyt. Sotainvalidien Veljesliitto tekee laajinta ja suuriarvoista työtä jäsenistöön kuuluvien, myös kiltalaisten hyväksi, mutta säännösten mukaisesti jäävät ns. B-invalidit tämän toiminnan ulkopuolelle. Siksi kiltalaista pyrkii auttamaan erikoisesti näitä aseveljiä unohtamatta silti muitakaan. Kestetyt sodan rasitukset ovat jättäneet vaikutuksensa jokaiseen mukana olleeseen ja vaivat vain pahenevat ja työkuunto heikkenee iän lisääntyessä.

Rakennustoiminta

Killan taloudellisesti merkittävämmäksi toimintahaaraksi on muodostunut aseveljien rakennustoiminnan tukeminen. Tämä tukitoiminta aloitettiin v. 1965, josta alkaen tulos Pohjois-Karjalassa on seuraava:

Vuosi	Koh- tel- ta	Työ- määrä mtp	Työn arvo mk	Käytetyt rahavarat Killan kirjanpidon kautta mk	Muut käy- tetyt raha- varat mk	Tarvike- lahjoitukset mk
1965—69	46	3 452	98 790	17 035	9 548	33 061
1970	11	637	18 260	7 509	120	9 007
Yhteensä	57	4 089	117 050	24 544	9 668	42 068

Lahjoitusten ja maksettujen laskujen summa on 76 280 markkaa, työn ja tarvikerahoituksen yhteisarvo on 193 330 markkaa.

Avustettujen omien varojen käyttö ei sisälly yhdistelmään. Killan tukikohteet ovat v. 1965—69 olleet kaikki Pohjois-Karjalassa. Vuonna 1970 on Killalla ollut 2 tukikohdetta muualla kuin maakunnassamme. Näiden tukitoimintaa koskevat avustukset eivät sisälly mainittuihin lukuihin. Avustuskohteista on 11 Killan ulkopuolista sotainvalidikohdetta. Kilta ei ole saanut tukitoimintaansa valtion varoja.

Rakennusten kokonaismäärä ja -arvo:

1970	Kohteita kpl	Työmäärä mtp	Työn arvo mk	1965—1970 Kohteita kpl	Työmäärä mtp	Työn arvo mk
KarJP	6	420	12 600	37	2 912	87 360
PKar Psto	1	50	1 500	4	494	14 820
PKar Rajav.	1	62	1 860	4	101	14 820
Sot.piiri	(1)	20	600	(1)	20	600
Kiltalaiset	3	85	1 700	13	562	11 240
Yhteensä	11	637	18 260	57	4 089	117 050

Kokonaistyömäärästä ovat KarJP:n asevelvolliset tehneet n. 71 %. Kiltalaisten suorittama työmäärä kohteissa, joissa Kilta on antanut vain tarvikeapua, ei sisälly yhdistelmälukuihin.

Killan rakennustoiminta esitetyn laajuusena ei olisi ollut mahdollista ilman joukko-osastojen asevelvollisten antamaa työapua. Kilta esittää hartaan kiitoksensa perustamisestaan Karjalan Jääkäripataljoonalle, sodanaikaisen tukityöstönsä KTR 2:n perinteiden vaalijalle Pohjois-Karjalan Patteristolle, Pohjois-Karjalan Rajavartiostolle, Sotilaspiirille, niiden kantahenkilökunnalle ja erikoisesti asevelvollisille. Työtänne arvostavat ja kiittävät ennen muuta puutteessa elävät avun saaneet kiltalaisemme ja heidän perheensä.

4. Killan organisaatio

Killan vuosikokouksen 9. 10. 1970 päätösten mukaisesti:

- Johtokunta**, toimii Killan hallituksena. Puheenjohtaja Arto H. Virkkunen Helsingistä, varapuheenjohtajat Jaakko Simola Pankakoskelta ja Matti Annila Helsingistä, jäsenet Kauko Olli Kivilahdesta, Urho Salpio ja Toivo Kontturi Joensuusta, Mauno Juvonen Tuupovaarasta, Bruno Ryyänen, Olli Sainio, Matti Stenberg, Toivo Liukko, Reino Nikkilä ja Erkki Väyrynen Helsingistä, Leo Tarkio Espoosta, Veikko Vuorela Turusta, Onni Erkkilä Tampereelta ja Toivo Suutarinen Kauniaisista. Kuntapuheenjohtaja Pentti Veijola Helsingistä.
- Valtuuskunta**, toimii johtokunnalle neuvoa antavana elimenä. Puheenjohtaja Mikko Ilvessalo Espoosta, 25 jäsentä.
- Pohjois-Karjalan toimikunta**, toimii johtokunnan alaisena tukitoimintaa hoitavana keskuselimenä Pohjois-Karjalassa, edustaa Kilttaa, ylläpitää kosketusta KarJP:hen ja muihin joukko-osastoihin, KarJP:n Kilttaan ja Killan toiminnan tukijoihin. Puheenjohtaja Jaakko Simola Pankakoskelta, varapuheenjohtaja Kauko Olli Kivilahdesta, sihteeri Urho Salpio Joensuusta, taloudenhoitaja Toivo Kontturi Joensuusta, muina jäseninä Mauno Juvonen Tuupovaarasta, Jaakko Räsänen Ilomantsista, Eino Keronen Enosta, Aarte Taskinen Kontiorannasta sekä Väinö Kuivalainen, Arvi Helpiö ja Kauko Eronen Joensuusta. Enosta, Aarte Taskinen Kontiorannasta sekä Väinö Kuivalainen, Arvi Helpiö ja Kauko Eronen Joensuusta.
- Kuopion toimikunta**
- Yhdysmiehet**. Killalla on eri puolilla maata yhdysmiehiä, näistä 31 Pohjois-Karjalassa, ylläpitämässä yhteyttä jä-

senten ja Killan toimikuntien kesken.

5. Killan toiminnan rahoitus

a) Jäsentoiminta

Kilta ei kanna pakollisia jäsenmaksuja. Jäsentoiminnasta (posti-, puhelin-, lehti-, julkaisu- ym. kulut) aiheutuneet menot on peitetty vapaaehtoisilla 5 mk:n jäsenmaksutuloilla, Killan sisäisissä kokous- ym. tilaisuuksissa kerätyillä varoilla, ns. hattukeräyksillä, julkaisuilla ja Killan viirien myynnillä. Jäsentoimintamenot ylittävä tulo on käytetty varsinaiseen tukitoimintaan.

b) Tukitoiminta

Killan tukitoiminta tähänastisessa laajuudessa ei olisi ollut taloudellisesti mahdollista, ellei Kilta olisi saanut toimintansa tukijoilta runsaasti **rakennustarvike- ja rahalahjoituksia** eri puolilta maatamme.

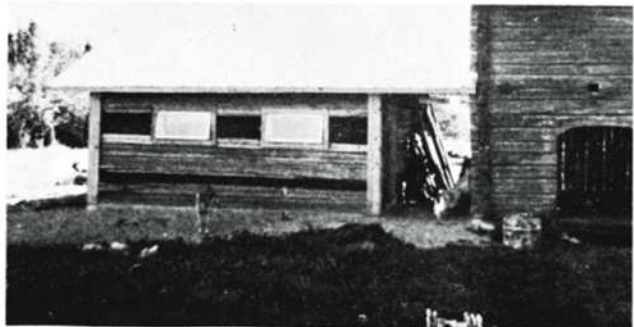
Vuonna 1970 Killalle lahjoituksia suorittaneista mainittakoon ilman tarkoituksellista järjestystä Enso-Gutzeit Oy Pankakosken tehtaasta, Sotainvalidien Veljesliiton Nurmeksien osasto, Alvar Tarkio, Tuupovaaran kunta, Reunanen & Roviola, Teräs Oy Lahti ja Joensuu, Polvijärven Sotaveteraanit, Honkalan Peltiseppänliike, Kesko Oy, SOK, OTK, KOP, PYP, Tuupovaaran seurakunta/Kuopion hiippakunnan tuomiokapituli, Oy Strömberg Ab, Sähköhankinta Oy, Idman Oy, KarJP:n Kilta ry, Onsa-Tehtaat Oy, A. Ahlström Oy, Winter Osakeyhtiö, Oy Schildt—Hallberg Ab, Teknos-Maalit Oy, Suomen Väri- ja Vernissatehdas Oy, Oy Wilh. Schaudman Ab, Vakuutusyhtiö Tarmo, Tohmajärven Teollisuus Oy, ym. Merkittävän lisän Killan tukitoimintavaroihin hankkivat R Au K/KarJP:n oppilaat 12. 5. 70 Joensuussa suorittamallaan rahankeräyksellä, jonka suojelijana ja ensimmäisenä

lahjoittajana oli maaherra Esa Timonen. Monet kiltalaiset ovat avustaneet tukitoimintaa Killan keräämin vapaaehtoisin tukimaksuin. Kilta esittää lämpimän kiitoksensa kaikille edellä mainituille ja kymmenille mainitsemattomille liikelaitoksille ja yksityisille henkilöille, jotka ovat antaneet tukea Killan työlle puutteessa elävien pohjoiskarjalaisten rintamamiesten ja heidän perheidensä hyväksi. Kilta uskalttaa toivoa jatkuvalle tukitoiminnalleen apua myös eteenpäin.

6. KarJP:lle ja sen jääkäreille

KarJP:n vuosipäivänä 20. 11. 1970 JR 9 Kilta ry esittää pataljoonalle, sen komentajalle evl. Unto Huuhtaselle, kantahenkilökunnalle ja etenkin KarJP:n entisille ja nykyisille jääkäreille parhaat onnentoivotuksensa ja perinnejoukko-osaston miesten kiitokset vuosina 1965—70 teiltä saamastaan tuesta. Ilman jääkäreiden antamaa työapua Killan tukitoiminta esitetyn laajuusena olisi ollut mahdotonta. Työn merkitys arvostetaan parhaiten avustuskohteissa, työn, jonka Te jääkärit olette tehneet heikompiosaisia auttaessanne. Kilta toteaa kiitollisena pataljoonan antaman tuen avustus-toimintansa työapujärjestelyissä, huollon ja kuljetusten hoidossa, kokousten ja retkeilyjen järjestelyissä, RAUK/KarJP:n osuuden rahankeräyksissä ja KarJP:n Killan tuen merkityksen. JR 9 Kilta toivoo pataljoonalta ja sen jääkäreiltä apua entisestä pienenevälle tukitoiminnalleen myös vuonna 1971.

Tukikohde Uljas Mustonen, KarJP:n jääkäreiden rakentama navetta kesällä 1970. Työhön käytettiin 140 mtp.

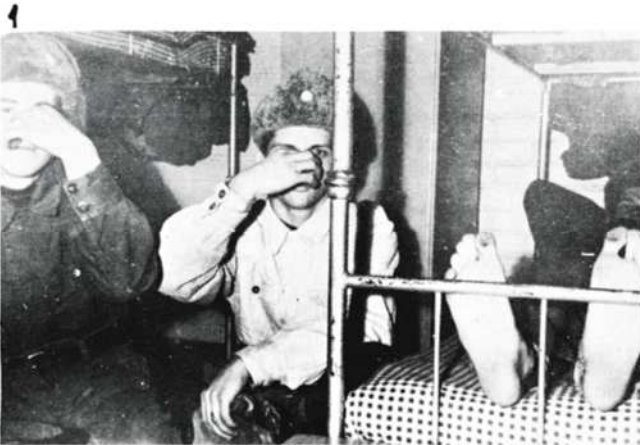
1 Yksin, mutta ei hyljättynä 1. komppania elelee PKarPston silivellä Liperin Ylämyllyllä. Erilläänolo on omiaan kasvatamaan joukon henkeä, vaikkei se aina niin raikkaalta tuoksukkaan.

2 Esteet ovat tarkoitetut voitettaviksi. Jotta sotilaat omakuisivat tämän seikan, järjestetään heille keinotekoisia esteitä. Kuvamme hymyileviä sotureita ei tarvinnut nostaa seinästeen päälle.

3 Armeijan moottorointi kokee taloudellisia vastoinkäymisiä. Tulevaisuuden asfalttisissit ovat kuitenkin ratkaisseet ongelman edukseen. Kuvamme iskuryhmä haluaa osoittaa, että tosipaikan tullen sotaväki liikkuu nopeasti, ja ajoneuvoja löytyy sekä lihaville että laihoille.

4 Poseeraus tykin äärellä on ehdottoman aiheellista, kun on kysymys ensimmäisestä komppaniasta. Kuvan symbolinen merkitys on se, että jääkärit ne tykistöä suojelevat ja tykistö sitten ampuu paukuttelee sieltä jostakin jääkäreiden selän takaa.

1. JK:n ajatuksia sotilaan elämästä

Seurasi komentajan puhe, sitä kuunneltiin hiljaa ja miettiväisenä, meni paljon puheesta ohi korvien ajatusten vielä risteillessä kotinurkilla.

2. JK:N ALOKKAIKEN TULOTUNNELMIA TULOPUHUTTELU UUSILLE ALOKKAILLE

Perinteelliseen tapaan piti pataljoonan Komentaja tulopuhuttelun 15. 10. 1970 saapumiserän alokkaille ja heidän kouluttajilleen 2. K:n voimistelusalissa 19. 10. klo 13.00.

Ohjelma alkoi Maj Taskisen ilmoitettua joukot pataljoonan komentajalle evl U Huuhtaselle, jonka jälkeen KontSK soitti KarJP:n kunniamarssin-Jääkärimarssin kapmest T Liesirovan johdolla.

Jääkärimarssin sävelten tahdissa marssi lippuvartio KarJP:n ilpun kanssa saliin. Lippuvartiomiesten asetuttua paikoilleen lopetti soittokunta ohjelmansa, jonka jälkeen aloitti yllä Suvinen KarJP:n pitkän ja monivaiheisen historiikin.

Seurasi komentajan puhe. Sitä kuunneltiin hiljaa ja miettiväisenä, tuli painavaa tekstiä, jota ymmärrettiin ja josta otettiin kantaa. Meni paljon puheesta ohi korvien, oltiinhan vasta tultu tänne ja ajatukset risteilivät vielä kotinurkilla.

Evl U Huuhtasen jatkaessa puhetta varusmiesten oikeusturvalla heräsi aloikkaiden mielenkiinto jälleen kuuntelemaan heidän omia oikeuksiaan.

Ryhmänjohtajien nyökätessä puhetta todistaessaan tyytyväisenä päätään olivathan he kuulleet puheen jo kerran aikaisemminkin ja tiesivät jokaisen sanan paikkansa pitävyyden.

Varusmiesten oikeusturvasta kertoi puheessaan myös Joensuun Sotilaspiirin sota-oikeuden puheenjohtaja varatuomari Jorma K Lehtonen, joka oli tilaisuudessa lain edustajana.

Hengellisestä työstä esitelmöi sotilaspastori Sakari Saarikoski, joka puheenvuorossaan tähdensi hengellisen työn tarvetta varusmiehille.

Viimeisenä puheenvuorona tilaisuudessa oli »vanhemman veljen» sana, jonka piti oppilas Sutinen. Hänen lopetettuaan tervetuloivotukseen, kuunneltiin KontSK:n esityksensä »Vanhat toverit».

Yllä Suvisen lukemaa jääkäriperinteiden historiikkaa seurasi moni alokas suurella mielenkiinnolla.

"Mehän olemme,
kuin yksi suuri perhe."

Lippuvartion vanhempi lippu-upseeri Ylil Nevalainen seurasi uusien alokkaiden totisia ilmeitä, ties monennenko kerran, miekan olalla heijastellessa salin yläikkunasta tulevia auringon säteitä.

Pataljoonan "Ukki"

2.K:n "Isä"

2.K:n "Äiti"

2.K:n eräs
"Iso-veli"

"Mehän olemme,
kuin yksi suuri perhe."

NYT SE TAPAHTUI !!!

KOULUTUKSEN ERÄS

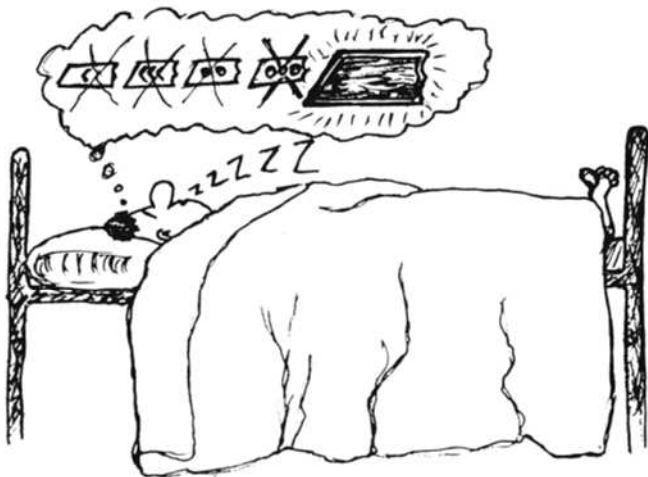
PERUSTE.

TKR

OPPITUNTIMIETTEITÄ UNEN RAJAMAILLA;

KOMPPANIA!
TUPA-JA
ALUEPAL-
VELIJAT
T-O-I-
M-I-
K-A-A!

UNI ANSIOSTA
SAADUN TY-LOMAN
JÄLKEEN

TKR.

VARUSMIES!

Ajokorttiasioissa palvellemme teitä asiantuntevuksella. Autokoulumme sijaitsee varuskunnan tienhaarassa.

Käytä vapaa-aikasi hankkimalla ajokortti koulumme kautta.

Tervetuloa!

AUTOHALLI
KONTIOLAHTI

Tiedätkö toista palvelupistettä Pohjois-Karjalassa, jossa olisi 18 erikoisliikettä saman katon alla?

SOKOKSESSA on 18 tavaraosastoa ja jokaisessa erikoisliikkeen valikoimat.

Lisäksi Cafeteria ja paikoitusalue yli 100 autolle.

Tervetuloa!

SOKOS
JOENSUU

3. JK:n alokkaiden muistelmia

Hiljainen aamukävelijä

Kello 04.00 syksyisenä sunnuntiaamuna soivat herätyskellot ja miehet alkoivat herätellä itseään jänisjahtiin.

— Miehet kaikkiaan viisi Masa, Pena, Kalle ja Tapsa kunnostelivat varusteitaan, lukuunottamatta Alpoa, joka oli häipynyt ulos luontoon toisten juodessa aamukahviaan. Toisten suureksi ihmeeksi muutantulleella Alpolla ei ollut minkäänlaista ampuma-asetta, mutta hän kantoi mukanaan kiikaria ja kameraa.

— Niin, Alpon kävellessä polkua pitkin loivaa rinnettä ylöspäin hänen valpas katseensa osui puun oksalla istuvaan oravaan, joka kaivoi kävystä siementä syksyisen aamutuulen heikosti taivutellussa puun oksia. Alpon pysähtyttyä katsomaan ja kuvaamaan oravan toimia, alkoi kuulua seurueen muiden jäsenten ääntelyä. Oravakin keskeytti kaivamisen kuunnellen päätään kallistellen kuuluvaa ääntä, mutta hetkisen kuunneltuaan sekin jatkoi aamupalan nauttimista. Hiljainen aamukävelijäkin laittoi kameransa kiinni ja jatkoi kulkuaan polkua pitkin syvemmälle metsän siimeksiin, seutuville, jossa jokunen homenokka asusteli.

— Alpon saavuttua järeän korpikuusikon laitaan, nousi suuri ukkometso siivilleen ja alkoi lentää kohti suurempia saloja. »Kas vain», ihmetteli Alpo, »eipä ole vanha vielä tappanut itseään».

— Alkoi kuulua kaukaista koirien haukuntaa ja Alpon suureksi ihastukseksi loikki kankaanlaitaa pitkin jänöjussi laiskasti eteenpäin, välillä pyhähtyen kuuntelemaan lähestyvää koirien haukuntaa. Napattuaan muutaman kuvan kulkijamme istui mättäälle tupakoimaan ja maistelemaan voileipiä ja kahvia.

— Syötyään eväänsä kulkijamme heitti repun selkäänsä lähtien kävelemään verkalleen tutun puron rantaa kohti. Päästyään lähelle puron rantaa, alkoi tuntua ilmassa outoa hajua, aivan kuin jossakin olisi rankki happanemassa. Ja niinpäs, tuossa näkyikin olevan pojilla pienteollisuuslaitos.

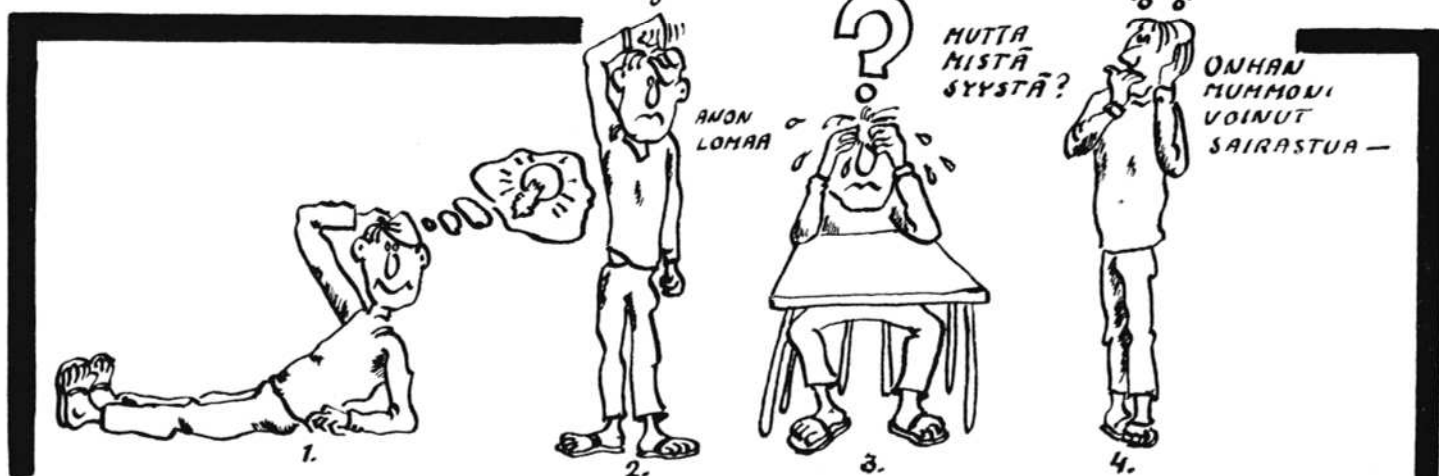
— Kas, kas, onpas hyvin valmisteltu paikka, patokin näkyy olevan purossa. Ja siinä on tulisija. Mikäs laatikko tämä on? Katsotaan... Jaa siellä se näkyikin olevan »poika» pihisemässä, onpas hyvin naamioitu. — Oliskohan jatkettava matkaa, täytyy ennättää käydä vielä Rimpisuollakin.

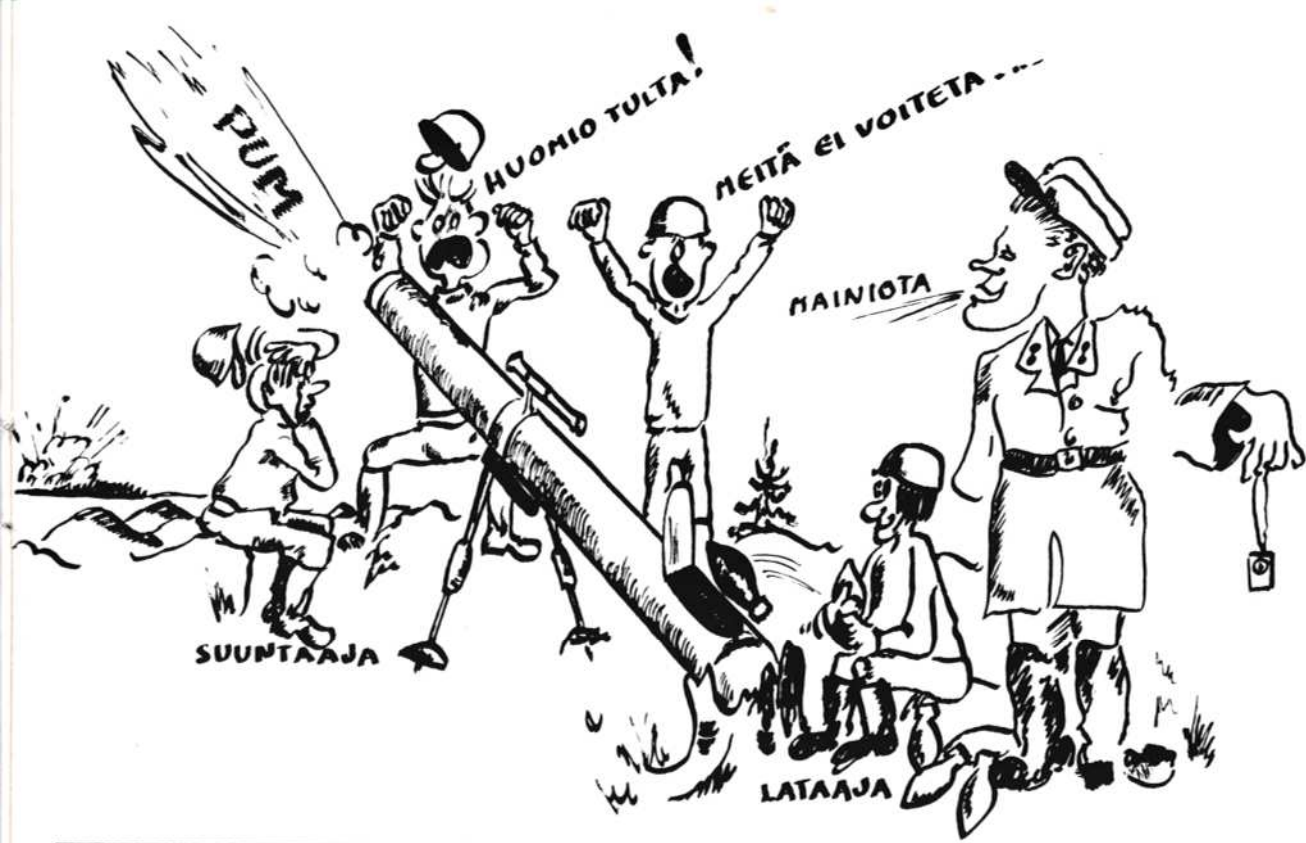
— Tultuaan suon laitaan laittoi Alpo kameransa valmiiksi ja alkoi tähyillä suolle. Odotettuaan noin puolisen tuntia, suolle laskeutui kolme kappaletta kurkia. Kurjet kävelivät suota pitkin erittäin arvokkaan näköisenä, mikä näky antoi kävelijällemme suurta tyydytystä.

— Katseltuaan aikansa hän jätti kurjet jatkamaan kävelyään, ja lähti saapastelemaan erämajaa kohti.

— Majalle tultuaan hän keitti kahvia, ja juotuaan sen hän heittäytyi petille pitkäkseen väsyneenä, mutta onnellisena.

Kirjoitti alokas Kilpeläinen 18/10 -70

Toimielias KphK

Päällikkö, vääpeli ja ryhmänjohtaja toivottavat alokas Lepolan tervetulleeksi PSTK:aan.

Pstk:n tulo- ja lähtötunnelmia

Miestenkouluun

Sain ensimmäisen kosketuksen armeijaan kutsunnoissa. Jo siellä tunsin itseni hämmentyneeksi. Majuri vaikutti ankaralta herralta, jota puhutellessa oli nielaistava pari kertaa.

Muutama päivä sitten minut toivotettiin tervetulleeksi Karjalan Jääkäripataljoonaan. Kirjeen lopussa luki: »Tervetuloa, mies, Jääkäripataljoonaan». Ensimmäistä kertaa minua mainittiin mieheksi. Tämä nimitys tuntui minua puhutellessa väärältä, en ollut aikaisemmin ajatellut, että olisin jo mies, sanan suuressa merkityksessä. Kuitenkin tuo sana »velvoittaa»minua.

Eilen illalla alkoi kotona olla lähtötunnelmia. Puhuttiin armeijasta. »Brendi» kertoi ihmeellisiä juttuja »intistä». Minä olin vakavana. »Mutsi» sääli minua, mutta jossain mielessä hän näytti olevan hyvillään, sanoi, että sitten se Eskostakin tulee mies. Koskaan minua ei ole palveltu kotona niin kuin tänä aamuna, olisi annettu nukkua vaikka kuinka kauan, mutta minua ei nukuttanut. En tahtonut saada unta koko yönä. Olin ottanut armeijan ehkä liian vakavasti. Lähtö tapahtui reippain mielin. Veli sanoi muutaman hyvän toivotuksen, mutsille näytti »tippa» tulleen silmään, en tiedä miksi.

Nyt olen täällä Kontiorannan varuskunnassa.

Tunsin itseni »orvoksi», astuessani varuskunnan portista sisään. Pelkäsin jotakin. Ylivääpelistä sain tietää komppani. Jouduimme vähän aikaa seisomaan ulkona, »vanhat» vaikuttivat »suhteellisen» ystävällisiltä. Kävimme syömässä, hernekeitto maistui oikein hyvin, näkkileipä oli vähän kovaa. Suurin pulma on ollut, miten käyttäytyä esimiestä kohtaan. Ei tiedä, vetäisikö lippaan vai ei.

Yleisesti ottaen, olen sopeutunut tänne hyvin, jos nyt vielä sopeutumisesta voi puhua. Aika näyttää sitten, olenko sopeutunut. Alkutunnelmat ovat oikein positiiviset, »huomien» vähän jännittää.

Alokas Riikonen

Muistattehan siviilissä:

TURO TYYLIN TEKEE

HALLIKAUPPIAAT

onnittelevat Karjalan Jääkäripataljoonaa sen vuosipäivänä
20. 11. 70

Suosittellemme

jäätelö- ja

kahvi-

baarejamme

JOENS. YMP. OSUUSMEIJERI

Esimiehesi: »Tässä on tavoitteesi, saavuta se kunnialla».

UUSI APTEEKKI

Joensuu

OY WILH. SCHAUAMAN AB

Tämän hetken tunnelmat

Istun nyt vuoteeni reunalla, Erästä alokasta, joka saapui pitkätukkaisena armeijaan, »keritään» parhaillaan tuvassa. Tämä herätti meissä muissa alokkaissa ja tietenkin esimeihissämme hilpeyttä. Alokkaista 3 on jo vuoteissaan, kun taas 3 poikaa on jättänyt tulemisensa aivan viime tippaan. Itse saavuin tänne kaverini kanssa henkilöautolla n. 20.30 Muuten olisin joutunut tänne jo ennen klo 13:sta, joka oli mielestäni liian aikaista. Toisaalta olisi ollut hauskaa nähdä muiden tulevan varuskuntaan. Itse saavuin hieman pelonsekaisin, jännittynein tuntein, sillä en ole ollut poissa kotoa paljon ollenkaan. Lisäksi muut ovat kertoneet armeijasta mitä kummimpia juttuja esimiehistä ja tehtävistämme, joita joudumme suorittamaan. Tulin tänne ns. suoraan koulunpenkiltä, joten en ole varma, kestätkö muiden tahdissa. Olen toki harrastanut liikuntaa, jonka uskoisin auttavan tässä jonkin verran. Itse PstK, jonka luulen tarkoittavan Panssarintorjuntakomppaniaa. Olen odottavalla kannalla, sillä ei hän täällä voi tietää, mitä tulevan pitää. Alussa kaikki on tietenkin hankalaa, mutta niinhän se on ollut muidenkin kohdalla.

Alokas Ilpo Huuskonen

OSUUSLIIKE OMA-APU

JOENSUU

3. JK jatkaa...

Sulle hiukseni annan:

(hiukan rakkautta toivon)

15. päivä lähestyy. Ensimmäinen tuntuva ja näkyvä osoitus siitä on KARVAT POIS KAMPANJA. Viimeiset ihailut vasta nyt niin ihanalta näyttävään lettiin ja MARS parturiin.

Lause: »Seuraava olkaa hyvä», herättää nuoren miehen ihanan tukan haaveista. Ensimmäisen kerran parturin tuoli on kuin hammaslääkäarin piinapenkki.

Sana »INTTIPITUUS» riittää ja »nuorennusleikkaus» on valmis aloitettavaksi.

Parturineidin ennen niin ihanat ja hellät sormet tuntuvat puristavan nyt kouristuksenomaisesti hiuksiin, ja nuoren silmät sulkeutuvat, kuuluu vaan ääni RAPS. Osa entisestä minusta tippuu hiljaa ja arvokkaasti lattialle. Muutaman kerran sama ääni ja nuorukainen rohkeaa avata silmänsä.

Kyllä siinä joku istuu, kun vain tuntisi. Huuuilta pursuu joko makea nauru tai kuuluu epämääräistä sihinää, joka ei lupaa hyvää.

Mutta onpa äitimuori mielissään kotiin saavuttua. »Onpa meillä nyt siisti poika. Nythän meidän poikamme on ihan miehen näköinen. Al Al olisi kyllä saanut ottaa vielä vähän tuosta korvalliselta».

Ktllä ne lauseet »lämmittää nuoren miehen sydäntä», voi lämmittää joskus tulistumiseenkin asti.

Nuoren askeleet vievät nyt tavallista useammin kuvastimen eteen ja ajatus: »Ken on maassa kaunehin» valui ääntä päästämättä parturin lattialle odottamaan uutta tuloaan joskus 8:n tai 11:sta kuukauden jälkeen.

Masentaako?

EI OLLENKAAN????! MIKÄ PITÄISI??!

Kirjoitti alovak Keronen 18/10 -70

SIVILIAMATTIKO?
OLEN HIPPIE!

Enon Kirja-, Paperi- ja Kemikalio

Kaltimo 76369 — Uimaharju 77 236

JOENSUUN KAUPUNKI

onnittelee Karjalan Jääkäri-
pataljoonaa sen vuosipäivänä
20. 11. 70.

Missä on EK:n osuus?

Onko sellaista yksikköä? Ehken seuraavalla kerralla?

HOTELLI PIELISHOVI JA SKOTTI PUB

tunnetaan suosittuina ja
viihtyisinä paikkoina.

Autokorjaamo ja maalaamo V. Toro

Teollisuuskatu 7, puh. 23 430

MAAKUNNAN SUURIN PUKINETALO

Kauppatatu 26 Joensuu

KARJALAINEN KAUPPA-AITTA

ARVI A. LALLUKKA

Joensuu, Kirkkokatu 25

LELUJA — LYHYTTAVAROITA

E. SULKASEN AUTOHUOLTO

Rantakatu 21
Joensuu

**HUOLTOASEMA
L. KORHONEN**

Joensuu

ENSO-GUTZEIT OSAKEYHTIO

**PANKAKOSKEN JA
UIMAHARJUN TEHTAAT**

**TAVARATALO
Rotilainen**

Joensuu, Siltakatu 10

JOENSUUN VANHA APTEEKKI

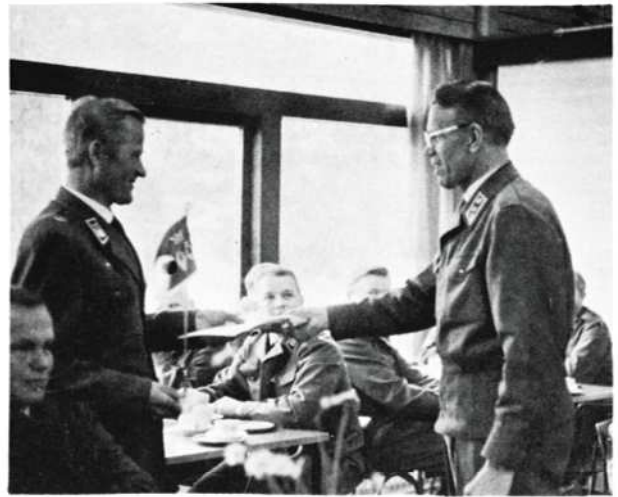
K. V. MANNELIN

JOENSUUN HÖYLÄÄMÖ Ky

Teollisuuskatu 13, puh. 22 703, 22 712

Pataljoonan valaparaati heinäkuun helteessä

Sotilasmestari Juntunen siirtyi täysin palvelleena siviiliin ja sai muistoksi kunniaakaan pienoislippumme

Jääkärin juhlaa syksyn sotaharjoituksissa

Sotilaskoti palveli vieraitamme, eri maiden sotilasasiemiehiä

Piispa Kares vieraili Kontiorannassa syyskuussa

● Kiitämme ilmoittajiamme
ja suosimme
heidän liikelaitoksiaan.

KUVIA TALVISODAN AJALTA

JR 9:n Killan puheenjohtajan ins. Pentti Veijolan albumista

